

et saadant Tilfælde skulde indtræde, er, at den danske Regjering og det danske Folk da har den størst mulige berettigede Indskydelse paa at sikke Besættelsen af Thronen. Er der nu en arveberettiget Bærer af den danske Krone, som tillige har sin Fordring paa de holsteenske Dele at stille imod den oldenbøgske Fordring, saa er der al mulig Sandsynlighed for, at det Samme da vil skee, hvad nu er skeet: at Fordringen paa den lille Deel vil komme til at vige for den Personlighed, som med den selv samme Fordring forener Regjeringen over alle de øvrige Dele af Monarchiet. Det er netop den naturlige Garantie, som Arvesølgeloven giver os, og det er denne naturlige Garantie for en berettiget og vigtig Indskydelse paa Thronbesættelsen, vi bortgive, naar vi give Slip paa Arvesølgeloven. Er der noget politisk Forhold, som tilraader at holde fast ved en fuldstændig og bestemt Arvesølgelov, da er det vistnok de politiske Forhold, som finde Sted for Danmark. Denne Arvesølgelov kan blive forandret, modificeret; men at ophæve den saaledes, at den danske Throne kan komme til at staae ubesat ifølge Arveret, ubesættelig ved Folkets frie Valg. (Hør!), og skal søges alene besat ved Overenskomst med de fremmede Magter, det er at styrte sig ind i de uberegnelige, tilfældige Begivenheders Maelstrøm (Hør!). Jeg vil blot bede betænke, i hvilken Stilling Danmark kan komme ved et pludseligt, uventet Dødsfald, førend den Overenskomst, som er fastsat i Londencontractaten, er bleven bragt tilveie, eller ved Krig imellem de forskjellige europæiske Magter, der alle skulle enes om at hjælpe Danmark til en Konge; — thi paa Phantasten om en evig Fred kan dog det kongelige Budskab ikke være bygget (Hør!). I saadanne Tilfælde vil Danmark staae uden Konge, vil være givet til Priis for sønderlidende Partikampe.

Jeg venter her ikke den Indvending, at man ikke skal ængste sig for en Fremtid, der kan ligge i det Fjerne. Dette er en Beroligelse, som kan gjælde, hvor Taler er om Ting af underordnet Betydning; det er en Beroligelse, som Enhver har Lov til at lade gjælde, hvor Taler er om den Enkeltes egne Anliggender. Men det er en falsk og slet Beroligelse,

hvor Taler er om et Riges politisk-selvstændige Stilling, og det er en Beroligelse, ved hvilken ingen Rigsdag kan give sig tilfreds. Men det er heller ikke saa, at det kun er en uvis Fremtid, som skulde komme til at lide derunder, dersom vi opoffre vor Arvesølgelov. Fra den Dag af, da den danske Arvelov bliver ophævet, vil Danmarks politiske Stilling være forandret. Det organiske Bånd, som nu forbinder Danmark og Slesvig ved fælles Arvesølgelov, vil være overfaaret (Hør!), og Veien vil være aaben for nye Forsøg og Bestræbelser for at smede en slesvig-holsteensk Stat; — man kan ikke her skyde sig ind under og søge Trost i Theorier; thi her er Tale om practiske Forhold, som gjøre enhver Theorie til Skamme. Og Danmarks Rige vil fra dette Tidspunkt af ikke længer staae selvstændigt hvilende i sig selv i Bevidstheden om, at det er et Rige, som selv har sillet sig hen i et saadant Afhængighedsforhold til Andre, at Thronen kan komme til at staae ledig, uden at der er sikret Regjering og Folk en berettiget Indskydelse paa dens Besættelse; denne Bevidsthed vil ikke kunne Andet end virke forkuende og nedtrykkende paa Folkets hele Historie og historiske Udvikling. At det forlanges, at Folkerepresentationen selv skal give Land og Folk en saadan Afhængighedsstilling, at den frie Forfatning skal indvie sig ved en saadan Forringelse af Rigetets Frihedsstilling (Hør!), det er en Fordring, som jeg ikke kan Andet end troe vil i Danmarks Fremtids Historie staae som en uopløselig Gaade.

Vender jeg mig nu til Slutning til den Stilling, i hvilken ikke saa Rigsdagsmænd ville finde sig til det forelagte Budskab, da troer jeg, at her er et Tilfælde, hvori det vilde være en ganske uberettiget Fordring, at man, saaledes som det kan ventes ved Sager af underordnet Betydning, skal opoffre egen Overbeviisning, skal lægge denne ind under Majoritetens Beslutning. Den Rigsdagsmænd, for hvem dette Spørgsmaal om Arvelovens Ophævelse eller Ikke-Ophævelse staaer som et Spørgsmaal af den allerhøieste Betydning, som holder sig fuldt og fast overbeviist om, at Arvesølgeloven er en Hovedstøtte for